

в цілому, він виникає як реакція на щось нове, емоційно привабливе у змісті, прояви інтересу мають тимчасовий характер; стійкий інтерес – перетворення епізодичного переживання в емоційно-пізнавальному ставленні до предмета, яке спонукає студентів прагнути до пізнання нового, вирішувати пізнавальні завдання не тільки на занятті, але й у вільний час; інтерес-ставлення – емоційно-пізнавальна спрямованість особистості, яка під впливом пізнавального інтересу поступово змінює сенс життя майбутнього професіонала [3].

Таким чином, сутність розвитку пізнавального інтересу майбутнього фахівця дошкільної освіти полягає у формуванні культури тих внутрішніх інтелектуально-пізнавальних процесів, які лежать в основі здатності до постійного виникнення, розвитку, оформлення й обробки в людини нових думок, упровадження в предметну та практичну фахову діяльність, що служить найбільш очевидним критерієм рівня професіоналізму вихователя дошкільного навчального закладу.

Список використаних джерел

1. Журат Ю. Розвиток пізнавального інтересу майбутніх фахівців дошкільної освіти на початковому етапі навчання./Юлія Журат// Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології : наук. Журнал / голов. ред. А.А. Сбруєва. – Суми: Вид-во Сум ДПУ імені А.С.Макаренка, 2017. - № 1 (65). – с.94-105.
2. Лучук В. Активізація пізнавальної діяльності / В. Лучук // Розкажіть онуку. – 1999. – № 17–18. – С. 26–29.
3. Тернавська Т. А. Формування пізнавальної діяльності студентів вищих навчальних закладів у процесі вивчення психологічних дисциплін : дис. На здобуття наук. ступеня канд. пед. наук. : спец. 13.00.09 / Тернавська Тетяна Анатоліївна. – Кривий Ріг, 2009. – 321 с.

ТОВТИН А.,
БОБАК Д.І.,
ЛІБА О.М.,

Мукачівський державний університет, Україна

ІНТЕРАКТИВНІ МЕТОДИ НАВЧАННЯ НА УРОКАХ В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ

Новітнє суспільство висуває нові вимоги до освіти, однією із яких є підготовка людей, спроможних приймати критичні рішення, знаходити спосіб спілкування в новому оточенні, які достатньо ефективно встановлюють нові стосунки у швидко змінюваній реальності. Активність, самостійність, творчість, здатність адаптуватися до стрімких змін – ці риси особистості стають найважливішими на сучасному етапі історичного розвитку, а їх формування потребує реалізації нових підходів до процесу навчання.

Вимоги часу, реформування системи освіти в Україні орієнтують учителів на відмову від авторитарного стилю навчання на користь гуманістичного підходу й застосування методів, що сприяють розвитку творчих засад особистості з урахуванням її індивідуальних особливостей. Завдання, що постають перед сучасною освітою, чітко окреслюють головні напрями, за якими вони мають реалізовуватися. Серед них одним із вагомих є перехід від традиційної (предметно

орієнтованої) до інноваційної (особистісно орієнтованої) парадигми освіти, що безпосередньо пов'язано з реалізацією у навчанні математики особистісно орієнтованого та компетентісного підходів, оскільки це забезпечує самоцінність знань, розвиток умінь здобувати, опрацьовувати інформацію, одержану з різних джерел, застосовувати її для індивідуального розвитку та самовдосконалення людини.

Перш ніж перейти до розгляду інтерактивних навчальних технологій та інтерактивного уроку варто з'ясувати на яку загальну суть заслуговує інтерактивне навчання і порівняємо його із загальновідомими, традиційними підходами до навчання. Вчені методисти, зокрема, Я. Голант ще в 60-х рр. ХХ ст. охарактеризував три основні моделі навчання, що існують у школі.

А за класифікацією О. Пометун, стратегії розвитку відповідають активна та інтерактивна моделі навчання. Вони протиставляються пасивній моделі, яку виділив ще Я. Голант у 60-х роках ХХ століття.

Термін «пасивна» Я. Голант використовує у значенні «активність низького рівня», тобто переважно репродуктивна діяльність за майже повної відсутності самостійності і творчості. Отже, в «пасивній» моделі навчання учень виступає в ролі «об'єкта» навчання.

Під активною моделлю розуміють застосування методів, які стимулюють пізнавальну активність і самостійність учнів: самостійна робота, проблемні та творчі завдання (часто домашні), запитання від учня до вчителя.

Л. Аристова вбачає сутність активності пізнання в перетворювальному ставленні суб'єкта до об'єкта в опосередкованій системі. В. Пилипчук, базуючись на дослідженнях Г.Щукіної, визначає активність як суспільну якість людини, результат її соціальної людської природи і разом із тим, внутрішньо особисте інтегральне утворення, яке зумовлює і діяльність, і поведінку людини.

Витоки інтерактивних технологій знаходимо у світовій педагогіці початку ХХ століття у формі лабораторно-бригадного та проектного методів. Поширенню взаємного навчання в школах Європи та Америки сприяв Дж. Ланкастер. Однак, хоча бригадно-лабораторний метод та сучасні інтерактивні технології мають спільну характеристику – вони побудовані на взаємодії учасників педагогічного процесу, – їх не можна ототожнювати. У першому випадку учасниками взаємодії є учні, а вчитель здійснює на них опосередкований вплив, сприймаючи їх як об'єкт навчання. Інтерактивні методи передбачають продуктивну взаємодію всіх суб'єктів навчання як рівних партнерів, їх діалогічне спілкування.

Подальшу реалізацію інтерактивне навчання здобуло у практиці В. Сухомлинського ,у творчості вчителів-новаторів 70-80-х років ХХ століття (Ш. Амонашвілі, Є. Ільїна, С. Лисенкової, В. Шаталова та інших), у теорії розвивального навчання. Наприкінці ХХ століття інтерактивні технології набули поширення в теорії та практиці американських шкіл.

В. Пилипчук, ґрунтуючись на концептуальних положеннях інтерактивної педагогіки Б. Норвича, виокремлює такі ідеї інтерактивного навчання:

- людина повинна відчувати належність до певної групи людей;
- поведінка людини зумовлена особистісними якостями;

- група є організацією, діяльність якої будується на розумінні кожним членом групи своїх завдань і обмежень;
- група забезпечує емоційну підтримку кожного;
- групова робота підвищує ефективність оволодіння навчальним матеріалом;
- робота в групі актуалізує потребу в самоосвіті. [2].

Отже, інтерактивне навчання – це організація продуктивної взаємодії суб'єктів педагогічного процесу, спрямованої на: формування нового знання; засвоєння способів навчальних дій учнями; розвиток комунікативних умінь; соціалізацію за рахунок моделювання життєвих ситуацій. Відповідно до цього визначення інтерактивні методи – це способи організації продуктивної взаємодії суб'єктів педагогічного процесу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Іванішена С. Форми і методи інтерактивного навчання / С. Іванішена // Поч. шк. – 2006. – №3. – с.9 – 11.
2. Пометун О. І. Активні та інтерактивні методи навчання: до питання про диференціацію понять / О. І. Пометун. – 2004 – №3 – с.10 – 15.

ТОДАВЧИЧ І. В.,
 ВАСИЛИНКА М. І.
 Мукачівський державний університет, Україна

ЗНАЧЕННЯ ТРАДИЦІЙ ТА ЗВИЧАЇВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ У ФОРМУВАННІ НАЦІОНАЛЬНОЇ СВІДОМОСТІ МОЛОДШОГО ШКОЛЯРА

В контексті розбудови незалежної України, створення системи національної освіти й виховання особливого значення набуло науково обґрунтоване розв'язання виховних завдань засобами української народної педагогіки. Адже народна педагогіка завжди виступала і виступає як самобутнє культурно-історичне явище. На необхідності звернення до виховних національних та родинних традицій українського народу, його духовно-моральних принципів та цінностей наголошують Державна програма «Освіта» («Україна ХХІ століття»), Національна Доктрина розвитку освіти, Концепція «Нова українська школа» тощо.

Засвоєні і примножені не одним поколінням, відшліфовані тисячолітнім досвідом, народні традиції та обрядовість несуть у собі духовні та моральні цінності, що мають велике значення для сучасної системи виховання. Тут закладена мудра народна філософія, моральні заповіді, норми поведінки. Вивченню традицій та звичаїв власного народу, через призму народної педагогіки, приділяли увагу чимало науковців. Тільки народне виховання, зауважував К. Ушинський, є живим органом в історичному процесі народного розвитку, таке виховання набуває надзвичайної впливової сили на формування національного характеру, національної психології людини [1].

Г. Ващенко, І. Огієнко, М. Стельмахович надавали великого значення вихованню дітей національними звичаями та обрядами. У своїх працях вчені наголошували на необхідності формування у підростаючого покоління поваги до звичаїв свого народу. Варто зазначити, що звичаї науковці поділяють на родинні

МУКАЧІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

89600, м. Мукачево, вул. Ужгородська, 26

тел./факс +380-3131-21109

Веб-сайт університету: www.msu.edu.ua

E-mail: info@msu.edu.ua, pr@mail.msu.edu.ua

Веб-сайт Інституційного репозитарію Наукової бібліотеки МДУ: <http://dspace.msu.edu.ua:8080>

Веб-сайт Наукової бібліотеки МДУ: <http://msu.edu.ua/library/>